

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

עד.

עין משפט
נר מצוה

(א) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ב) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ג) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ד) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ה) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ו) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ז) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ח) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ט) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(י) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יא) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יב) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יג) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יד) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(טו) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(טז) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יז) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יח) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(יט) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כ) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כא) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כב) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כג) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כד) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כה) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כו) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כז) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כח) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(כט) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג
(ל) ר"מ מ"ח ט' ס' ע"ג

הגהות הב"ח
(א) ג"מ ל"ב משנה
ולמדינה: (ב) ג"מ ל"ב
דפי ולמדינה: (ג) ג"מ ל"ב
כאמרה דהא חזין הוא
דנגיד: (ד) ר"מ ל"ב ד"ה
עשיק עפרא יקר, ר"ב ע"ל
דף נ"ב: (ה) ר"מ ל"ב ד"ה
הא ור' ולאמכתא ד"ה
קא מתני דטועה כבוד
שלא: (ו) בא"ר דהא
הוא דקאמר:

מוסף רש"י
על הכומר של זיתים.
שמעון יחד ככלי מדי
שחמתו ופסחים (ח.נ.)

לאו כידו. שמה לא ימכרוהו לו: דלא לר' ופסיס. מעות של כל
איש ואיש לבד: סיטופסא. חומס שרושמינ התוניס על המניות
של יין שלוקחין הרבה ביחד ומניחין אותן בצאור הצעלים ומוליכין
אותן אחת אחת למכור לתנות ורושמינ אותם לדעת שכל הרשומות
נמכרות: ובאשרא כו' למיקני. שרגילין
לרשוס על מנת שצדכר זה תהא
קנייה לו כללו משך קני: מחוסר.
שמיס. שמי מלאכות. פוסק עמו.
ואע"פ שלא יאל השער דהא יש
לו אבל מחוסר שלם כאין לו דמי:
כדי אדם. אם מלאכות שהדכר
מחוסר כדיל אדם אפי' מלה הן
פוסק: כדיל שמיס אפי' אדם אינו
פוסק. דמי יימר דאמיא ויהא כדיל
להשלים הלכך כאין לו הוא: משדא
במסיס. שטוח העומרין במתה:
ומידרא. לזרוק המון לאמר הדישה
במתה ברוח: כגון דשמי במתה ויבש.
דלכמי גדיש קרי ליה: האיכא מידרא.
כדילי שמיס היא שרין רוח שאינה
מזייה: אפי' אדם כנסופסא. ויין
בלע"ז: על העביט. כולו לאותביניהו
לכד ושמואל נקוט לה ואיני: מכמר.
החמס: למידע. לדרוך במת: מנגד.
למזייה: הין אל הכור שלפני המת:
כדפני ר' חייל. לקמן: על הכומר
של יוסיס. דמתן במתמי: (לעיל דף ע"ג)
מעטן מתא ליה איזהו במתמי בלשון
כומר לומר שכבר נתחממו: כי דשא.
בית הכד של שמן: לפופי. אמולדייר
בלע"ז לשון מלפסין הוולד (שנה דף
קט"ז) שמנגללו לפי מדמו. אם
גדולות אם קטנות ועושה להן בית
קבול: ומשרף. לרפוי בכבשן: כגון
דמלפס ויבש. ואכמי ביניס קרי להו.
לשון בינה מרשק"א שהעפר מגובלת
עם המים: ומידק. לאחר שנסרפו
האבנים הרי הן חמיות שרופות
ומזיחין אותן מן הכבשן ונתנין
בהן מעט מים וזוכרין אותן וידיעות
מאליהן קמח טחון: משראוי לשקטן
בכבשן. משמיס והכל והומין את האבנים
ואת העיס והכל כדיל ואין חסר
אלא מלאכת השריפה: כד"א. שרין
שיהא מוכן כדיל: בעפר לכן. שאינו
מזייה וכשהו מכניסין אותו אין
מכניסין אותו אלא מגובל ועשו
ביניס: אבל בעפר שחור. שהוא מזי
במקומו אין לרין שיהא כדיל שאם
אין לזה יש לזה: מני עיילי עפרא.
משחכים המוכר וזכר עפר צנימו
ועפר שחור המוכר וזכר עפר צנימו.
יקר (ו) ואינו מזי: סמכא דעפיה. דכל
אחד והחור יקבל מי שפרע: לא סמכא
דעפיה. דלמא לא משכח עפרא
ולכא מי שפרע שהוא עלמנו לא
נסמן עליו אלא נתן על הספק:
ימות

הבא אאו בידו. מכאן מקשה ר"מ לפירוש הקונט' דפרק זה
בזכר (פסדה"ן דף קד: ושם ד"ה כ"ג) גבי משחק בקוביא דקאמר
התם דלא אסמכתא היא ופי' הקונט' משום דהכי דמי אסמכתא כגון
אם אוכיר ולא אעביד וכגון משלים שטרו דגט פשוט (ב"ב דף קס"ה.
ושם) דסמין על (א) (לא) דכר כסבור
כל זה כדיל לעשות ומירשא כי מתני
אדעתא דלא יהיב (ט) לאסמכתא קא
מתני דטועה שלא יכיר קך אבל
משחק בקוביא לא סמין אמדי דלא
ידע אי נחא אי לא נחא ואפי"ה מתני
שמע מניה מספיקא גמיר ומקני
והכא משמע איפסא דהיכא דלא
כידו הוי טפי אסמכתא ונראה לר"מ
דהתם משום הכי לא הוי אסמכתא
דלאג דבעי למיקני גמר ומקני וקשה
לפירוש דבהוב (לעיל דף קמ"ז) (ושם)
כשיב אסמכתא להיכא דלא אזי חזר
כי ערכו מחול לך ולא אמרי' מנ
דבעי למיקני גמר ומקני ועוד דא"כ
הכי מדמה צדק זה בזכר (פסדה"ן
דף ק"ה.) להיכא דלאן אחד מהם מיר
דהתם לא שייך האי טעמא ור"מ
בעלמו חזר בו והנהיב בצדק הישר
גבי עובדא דשמיס שהמרו זה את
זה צדק במה מדליקין (שנה דף ק"ג)
שהקנו זה לזה דאי לא הקנו ליהדורו
בהו ואע"ג דיש מקומות דקני בלא
קני דכריס בעלמא כגון כנסה"ן
(דף ק"ה.) נאמן עלי אלא כו' דנאמן
לך מהלוקת וכן (שם) דור לי במי
ראשך דאין יכול לחזור בו התם דין
הוא שיעיל כיון שיש להם תביעה
זה על זה והם קבלו עליהם כך אם
הדין ולא דמי להיכא שאין לו שום
תביעה והתם צ"ל זה בזכר (פסדה"ן
דף ק"ה.) גבי מפרישו יוניס משמע
כפי' הקונט' דקאמר וזריכא דאי
קאמר במולה דעת עלמנו התם (ו)
דקאמר קיס לי גנפשא דידענא טפי
ולהכי הוי אסמכתא משמע היכא
דכידו להרוח הוא טפי אסמכתא
ומהך דשמעין נראה לי דלא דמי
דהכא הוא כדיל ולא כדיל דאע"ג
דמזי הוא לקנות מכל מקום כיון
דחלו באחרים דאם לא יכיר למכור
ממי יקנה הלכך לא גמר ומקני אלא
התם דאין כדיל כלל גמר ומקני
וכשהיי כדיל מכל וכל כגון אם אוכיר
ולא אעביד אי גזיס לא גמר ומקני
כגון דאמר אשלו אלפא זחי כדלקמן
צדק המקבל (דף קד:) אבל
אשלו כמיטבא דלא גזיס גמר ומקני
ועוד פרי"ט דוקא כי היכא דאם
אזי חזר כי ערכו מחול לך והיכא
דפירקין לעיל (דף ק"ה:) דאם אי אהא
נותן לי מכאן ועד שלם שניס והיכא
דמשלים חשיב אסמכתא כיון דגזיס
שאין מתכוין אלא להסמין חזרו על
דכרו שיאמינהו אבל משחק בקוביא
ש"י זיתים. וא"ת אמאי לא אמר רבי חייל מילמיה ארישא דעביט של ענבים יש לומר דאין רגילות למכור ענבים כמו זיתים וא"ת
לשמואל דאמר כדיל אדם אפילו מאה פוסק למה לי על כומר יש לומר דכומר הימים מקרי כדיל שמיס:
וכפ"ר שיחין והברותיה אע"פ שאין זה יש צ"ה. לא מיידי בעפרא דהא מחוסר שלם הוא ואינו פוסק אלא ביניס איירי ומדנקט
האי לשנא דאע"פ שאין זה יש לזה דנקט גבי פוסקין על עפר שצדק משמע שיש עפר שצדק לביניס וקמ"ל דאע"פ
שאין עפר לקדירות שצדק כיון שיש עפר לביניס חשיב כדיל יש לו ביניס לפסוק לקדירות כשער מוכרי קדירות כולו שהביניס לענין
קדירות כעין לקטות למוכרי תבואה אי נמי אפילו אין עפר יכול להיות דחשיב כיש לו לפי שדרך יוצרים דופי מהדדי שיש הרבה מהם:
סיבול דאמר לו הן כי בזה או הן כי פועלי. אין זה מעמיד מלוה על גבי פירות וסיון דמזכר מקח נותן לו מעות תמילה ואפילו
מי שפרע ליכא דעמיהו דאינשי אחרעא וילא כשנותן מעות על מנת לקבל פירות לאחר זמן:

לעזי רש"י
ו"ו [ו"ו] נ"פ.
אמולדייר
[אימילודיר]. לעטוף.
מרשק"א [מרישק"א].
כ"ה. כקוה סיס ורד"ה.

דלמא